

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Στη μέση του καλοκαιριού, όπως συνηθίζεται για αποφυγή αντιδράσεων, η κυβέρνηση φέρνει στη Βουλή με κατεπείγουσα διαδικασία νομοσχέδιο που τροποποιεί διατάξεις του ν. 4009/11. Οι αλλαγές έρχονται ένα χρόνο μετά την περσινή, και πάλι καλοκαιρινή, υπερψήφιση του νόμου από τα κόμματα της σημερινής συγκυβέρνησης και το ΛΑΟΣ και αφού η αγωνιστική στάση καθηγητών, φοιτητών και εργαζομένων μπλοκάρισε την εφαρμογή σημαντικών πλευρών του, παρά τους εκβιασμούς, τις απειλές, τη δυσφήμιση και την τρομοκράτηση.

Οι αντιδράσεις στο νόμο, που οδηγεί στη διάλυση των σπουδών και την παράδοση της ανώτατης εκπαίδευσης στην επιχειρηματική κερδοφορία, ανάγκασαν τη νέα συγκυβέρνηση να αναπροσαρμόσει την τακτική της για να εξασφαλίσει την εφαρμογή του. Μετά από πολύμηνες «συζητήσεις-παζάρια» με τους πρωτάνεις και εν μέσω εικονικών αντιπαραθέσεων με την Υπουργό του νόμου 4009 Α. Διαμαντοπούλου και άλλους, η κυβέρνηση επιχειρεί να εμφανίσει τις αλλαγές ως «βελτιωτικές παρεμβάσεις» και ως παραχωρήσεις προς την πανεπιστημιακή κοινότητα, τονίζοντας με έμφαση ότι δεν αλλάζουν την ουσία του νόμου.

Η ουσία του νόμου πράγματι δεν αλλάζει, αφού οι προτεινόμενες αλλαγές αφήνουν άθικτους όλους τους μηχανισμούς του ν. 4009 που εξασφαλίζουν τον πλήρη έλεγχο των ΑΕΙ από επιχειρηματικά συμφέροντα: διατηρείται το «Συμβούλιο Διοίκησης» και τα εξωτερικά του μέλη, με αφαίρεση μόνο κάποιων ακαδημαϊκών αρμοδιοτήτων. Πρωτάνεις και Κοσμήτορες θα είναι προεπιλεγμένοι από το Συμβούλιο. Ο αυταρχικός χαρακτήρας της διοίκησης θωρακίζεται με τη δυνατότητα επιστολικής ή/και ηλεκτρονικής ψήφου, αλλά και με την ανυπαρξία πανεπιστημιακού ασύλου και την ελαχιστοποιημένη φοιτητική συμμετοχή στα όργανα διοίκησης. Προγραμματίζονται συγχωνεύσεις, καταργήσεις Τμημάτων, Σχολών ή και ολόκληρων ιδρυμάτων, κυρίως ΤΕΙ με κριτήρια αγοράς.

Σε επίπεδο σπουδών, η επαναφορά των Τμημάτων είναι στάχτη στα μάτια για να κρύψει τη διάλυση των σπουδών και τη γενίκευση της κατάρτισης και της «δια βίου εκπαίδευσης», που οδηγεί σε ΑΕΙ με ποικιλία προγραμμάτων (τριετών, διετών, σύντομου χρόνου, ταχύρρυθμα, εξ αποστάσεως) που θα «πουλάνε» διπλώματα/πιστοποιητικά πολλών ταχυτήτων, αποσυνδεδεμένα πλήρως από την πρόσβαση σε επάγγελμα, εισιτήρια που οδηγούν στην ημιαπασχόληση, στην ανεργία ή στην επανακατάρτιση, με στόχο την παραγωγή εργατικού δυναμικού με μισθούς Κίνας και Αφρικής. Η επιχειρηματική λειτουργία των ιδρυμάτων και η σύνδεση με τις επιχειρήσεις, η γενίκευση των ελαστικών σχέσεων εργασίας του διδακτικού/ερευνητικού προσωπικού, το κτύπημα της φοιτητικής μέριμνας, η αποδέσμευση του δημόσιου από την υποχρέωση χρηματοδότησης της Ανώτατης Εκπαίδευσης παραμένουν. Η παντοδύναμη ΑΔΙΤΠ εξακολουθεί να βρίσκεται υπεράνω όλων, ελέγχει τους πάντες με κριτήρια αγοράς και πιστοποιεί προγράμματα σπουδών σαν εμπορεύσιμα προϊόντα.

Οι κραυγές από διάφορες πλευρές μέσα και έξω από τα ιδρύματα ότι έχουμε πλήρη ανατροπή του νόμου 4009 είναι εξωπραγματικές, κυρίως όμως σκόπιμες. Παράλληλα, οι ισχυρισμοί ότι πρόκειται για αλλαγές που κινούνται «προς θετική κατεύθυνση» αξιοποιούνται για να αποπροσανατολιστεί η συζήτηση και η αντιπαραθεση από το ουσιαστικό ζήτημα, που δεν είναι άλλο από την εδώ και 15 χρόνια προσπάθεια του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων του και της ΕΕ να υλοποιηθούν οι κατευθύνσεις της Μπολόνια για εκπαίδευση και έρευνα που θα υπηρετούν την κερδοφορία και την ισχυροποίηση των μονοπωλίων, με καταστροφικές συνέπειες για το δικαίωμα των παιδιών των λαϊκών στρωμάτων στη μόρφωση, αλλά και για το λαό συνολικά.

~ . ~ . ~

Η ΔΗΠΑΚ ΑΕΙ θα συνεχίσει να αγωνίζεται για τη μη εφαρμογή και την κατάργηση του νόμου. Καλεί τα μέλη ΔΕΠ/ΕΠ, τους φοιτητές και τους εργαζόμενους στα ιδρύματα που αρνούνται να γίνουν υπεργολάβοι των μονοπωλίων να μη παρασυρθούν από τις «παρεμβάσεις» στο νόμο και παράλληλα να αντιταχθούν στη λαίλαπα της οικονομικής ασφυξίας των ιδρυμάτων, των εργαζομένων στα αυτά, των φοιτητών. Να αγωνιστούν ώστε να μη μπει ταφόπλακα στο δημόσιο πανεπιστήμιο. Να αγωνιστούν για τη διαμόρφωση Ανώτατης Εκπαίδευσης που θα συμβάλει στην πρόοδο και την ευημερία του λαού της και όχι στην ανταγωνιστικότητα του ελληνικού και του ξένου κεφαλαίου.